

Det karakteristiske ved Tjenestemændenes Aflønningsmaade har altid været, at Lønningerne bortset fra de bevægelige Lønningsdele havde en fast Karakter. I den almindelige Diskussion om, hvilke Lønninger der skulde tildeles f. Eks. de højere Tjenestemænd, har da ogsaa altid været fremhævet, at disse ikke kunde gøre Krav paa tilsvarende Lønninger som indenfor de private Erhverv, men paa den anden Side tilsikredes der Tjenestemændene en fast Løn og Pension. Det synes derfor betænkeligt nu at kaste sig ind i et helt nyt Lønningsprincip. Det forekommer da ogsaa naturligt, at en væsentlig Del af Lønmassen er ubevægelig, idet betydelige Dele af Tjenestemændenes Udgifter saasom til Husleje, Skatter m. v. ikke tør forventes at ville undergaa Forandring. I ganske særlig Grad vilde det være betænkeligt at indføre nye Reguleringsmetoder med Hensyn til Pensionerne.

Ud fra foranstaaende Betragtninger maa „Samraadet“ derfor fraraade, at man gaar over til et Lønningsprincip som det foreslaaede. Man maa holde for, at Lønbevægelsen efter den skete Udvikling bør ske paa Reguleringstillæget, dettes Mangler i øvrigt ganske ufortalt. Dette er saa meget mere naturligt, som Reguleringstillæget er udarbejdet efter indgaaende Overvejelser og med enstemmig Tiltræden fra alle politiske Partiers og Tjenestemandorganisationernes Side i Lønningskommissionen og hviler paa en for ca. et halvt Aar siden gennemført Lovbestemmelse.

Det synes da heller ikke rigtigt paa et Tidspunkt som det nuværende, hvor de økonomiske Forhold er saa uafklarede, at gennemføre nye og uprøvede Lønningsmetoder. Den skete Kronenedskæring og Indførelsen af nye Skatter synes ogsaa at forudsætte, at der ikke nu foretages ekstraordinære Skridt paa Tjenestemandsomraadet.

P. S. V.

Michael Koefoed.

Aage Sachs.